

П. Г. УДХАУС
ХЛАДНОКРЪВИЕ МУ Е
МАЙКАТА

Част 0 от „Бкридж“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1997

chitanka.info

— Още една чаша портвайн, момко? — подкани ме гостоприемно Стенли Федърстоунхо Юкридж.

— Благодаря.

— Още един бокал портвайн за мистър Коркоран, Бакстър. Можеш да донесеш кафето, пурите и ликьора в библиотеката след около четвърт час.

Икономът напълни чашата ми и се дематериализира. Огледах се замаяно. Намирахме се в просторната трапезария на лелята на Юкридж в къщата ѝ в Уимбълдън Комън. Умопомрачителната гощавка, достойна за вожд на племе канибали, беше стигнала подобаващ край, но все още всичко си оставаше загадка.

— Не разбирам — рекох. — Как стана така, че сега седя тук и нагъвам, тъпчейки се с пищни блюда, платени с паричките на леля ти?

— Много просто, момко. Изразих желание да прекарам с теб вечерта и тя се съгласи на секундата.

— Но защо? Никога не ти е позволявала да ме каниш тук преди. Тя не може да ме понася.

Юкридж отпи от портвайна си.

— Ами, истината всъщност, Корки — каза той в момент на откровение, — е, че напоследък вкъщи се случиха неща, които могат да се нарекат, така да се каже, зората на нов живот за мен и леля Джулия. Няма да бъде пресилено да се каже, че сега тя е по-кротка от агънце и по-ниска от тревата в краката ми. Ще ти разкажа историята, защото може да ти е полезна по жизнения друм. Тя показва, че колкото и да са черни облаците над главата ти, нищо не може да ти навреди, ако запазиш хладнокръвие в бизнеса. Може да се извият бури...

— Я давай напред. Как стана всичко това?

Юкридж се замисли.

— Струва ми се, че нещата тръгнаха — каза той накрая, — когато свих брошката ѝ...

— Свил си брошката на леля ти?

— Да.

— И с това си ѝ станал по-мил?

— Ще обясня всичко подред. Сега ми позволи да започна отначало. Срещал ли си някога един тип на име Джо Адвоката?

— Не.

— Един такъв здравеняк с лице като козя саздърма.

— Не го познавам.

— И по-добре, Корки. Не обичам да говоря лошо за хората, но тоя Джо Адвоката е формен мръсник.

— Какво прави? Краде брошките на хората?

Юкридж намести червеникавата връв, която крепеше пенснето му за щръкналите му уши, и се направи на засегнат.

— Това не е тонът, който бих искал да чувам от устата на стар приятел, Корки. Когато стигна дотам, ще видиш, че моят акт спрямо брошката на леля ми Джулия си беше съвсем нормален, почтен бизнес. Как иначе щях да купя половината куче?

— Какво?

— Не ти ли казах за кучето?

— Не.

— Не може да не съм ти казал. Това е в основата на всичко.

— Е, не си.

— Май започнах да ти разказвам не откъдето трябва — заключи Юкридж. — Съвсем те обърках. Хайде да започнем от началото.

Тоя тип, Джо Адвоката (рече Юкридж), е букмейкър, с когото съм имал вземане-даване от време на време, но до следобеда, за който става дума, никога не сме били близки. Случвало се е да спечеля някоя и друга лира от него и той да ми прати чек или той да спечели някоя и друга лира от мен и аз да ида в офиса му и да го попитам може ли да почака до следващата сряда. Но никога не сме били в комбина, така да се каже, до онзи следобед, когато случайно го заварих в кръчмата на Бедфорд стрийт и той ме покани на чаша от доброто старо пиво.

Е, момко, знаеш не по-зле от мен, че има моменти, когато чаша от доброто старо пиво може да промени света, така че приех от все сърце.

— Прекрасен ден — рекох.

— Да — поклати глава оня. — Искаш ли да спечелиш една камара пари?

— Да.

— Слушай тогава. Нали знаеш купата „Ватерло“. Ясно? Един мой клиент погаси дълга си с кучето, което ще спечели купата. За него се пази тайна, но от мен да знаеш, че то ще е победителят. И тогава

какво? Е, тогава това ще значи нещо. Ще стане ценно. Ще поскъпне. Ще струва куп пари. Ясно? Какво ще кажеш да купиш половин дял от това куче?

— Много добре.

— Тогава е твое.

— Но нямам никакви пари.

— Искаш да кажеш, че не можеш да намериш никакви си въшливи петдесет лири?

— Не мога да намеря и пет дори.

— Да му се не види! — възкликна оня.

И като ме погледна отчаяно, като баща, огорчен от любимия си син, той довърши чашата си и излезе на Бедфорд стрийт. А аз си отидох вкъщи.

Както можеш да се досетиш, на път към Уимбълдън си размърдах мозъка. Единственото нещо, което никой не може да каже за мен, Корки, е, че ми липсва широкият поглед, който разпознава пътя към успеха. Има ли някакъв шанс, веднага го подушвам. А тука имаше и го знаех. Но въпросът беше как да се сдобия с необходимия капитал. Цял живот все в това съм се препъвал. Де да ми даваше някой по шилинг всеки път, когато изпускам шанса си да стана милионер поради липса на необходимия капитал.

Какви източници бих могъл да използвам? — ето този въпрос си задавах. Ако си изиграя добре картите с Джордж Тъпър, обикновено получавам петарка, а що се отнася до теб — ако става дума за няколко шилинга или половин лира, с радост би се включил. Но петдесет лири! Крупна сума, момко! Проблемът трябваше да се обмисли добре и аз му посветих цялата сила на своя ум.

Колкото и да е странно, единственият източник на средства, който никога не ми е бил в помощ, се оказа леля Джулия. Както знаеш, тя има странни и превратни идеи за парите. По някакви си там причини никога не ми пуска и цент. И все пак точно леля ми Джулия беше тази, която реши въпроса. В тия неща, Корки, има съдба, както се казва, някакво провидение.

Когато стигнах Уимбълдън, я заварих да си стяга багажа. На следващата сутрин заминаваше на една от нейните обиколки, за да чете лекции.

— Стенли — рече ми тя. — Бях забравила. Искам утре да наминеш към „Мъргатройдс“ на Бонд стрийт и да ми вземеш диамантената брошка. Дала съм я на поправка. Донеси я и я сложи в чекмеджето на бюрото ми. Ето ти ключа. Заклучи чекмеджето и ми прати ключа с препоръчано писмо.

И така, както виждаш, всичко се подреждаше както си му е редът. Много преди леля ми да се върне, купата „Ватерло“ ще е спечелена, а аз ще се къпя в пари. Всичко, което трябваше да направя, бе да си извадя дубликат от ключа, за да мога да върна брошката, когато я освободя от заложната къща. Не виждах никакъв недостатък в моя ювелирен план. Изпратих леля ми на гара „Юстън“, изприпках до „Мъргатройдс“, взех брошката, изприпках до заложната къща, заложих я и си излязох за пръв път от много седмици в стабилно финансово състояние. Позвъних на Джо Адвоката по телефона, сключих сделката за кучето и ето че вече бях сложил крак на първото стъпало по стълбицата към сполуката.

Но тоя свят, Корки, поднася изненади. Това е истината, която се опитвам да втъпя на всяка млада глава, навлизаща в живота — че тоя свят поднася изненади. След два дни икономът дойде при мен в градината и каза, че някакъв джентълмен желае да говори с мен по телефона.

Винаги ще помня този момент. Беше прекрасна, спокойна вечер, а аз седях под едно бухнало дърво и главата ми беше пълна с розови мисли. Слънцето залязваше с ореол от злато и пурпур; малките птички цвърчаха до полуда; а аз бях преполовил най-сладкото уиски със сода в живота си. Помня, че минута преди Бакстър да дойде, си мислех колко мирен, чудесен и съвършен е тоя свят.

Отидох на телефона.

— Ало! — чух глас.

Беше Джо Адвоката. А Бакстър ми каза, че бил джентълмен.

— Чуваш ли ме? — каза оня тип Джо.

— Да.

— Слушай.

— Какво?

— Слушай. Нали знаеш за онова куче, което ти казах, че ще спечели купата „Ватерло“?

— Да.

— Е да, ама няма.

— Защо?

— Защото умря.

Не се срамувам да ти кажа, Корки, че ми се подкосиха краката. Да, на твоя стар другар му се подкосиха краката.

— Умря!

— Умря.

— Не искаш да кажеш, че е умряло, нали?

— Напротив, искам.

— Тогава какво ще стане с моите петдесет лири?

— Ще ги задържа.

— Какво!

— Естествено, че ще ги задържа. Закупената стока не може да се върне в неживо състояние. Свършен факт. Знам си закона. Затова момчетата ме наричат Джо Адвоката. Но ще ти кажа какво мога да направя. Изпрати ми писмо, че се отказваш от всичките си права върху кучето, и ще ти дам петарка. Това си е чист грабеж, но аз съм си такъв... Джо с голямото сърце, това съм аз. Е, друго няма.

— От какво умря кучето?

— От пневмония.

— Изобщо не вярвам, че е умряло.

— Не вярваш на моята честна дума?

— Не.

— Е, можеш да дойдеш в кучкарника ми и сам да се увериш.

И така, отидох и видях останките. Нямахте съмнение, кучето беше предало Богу дух. Затова написах писмото, взех си петарката и се върнах в Уимбълдън да ближа рани и да се опитам да сглобя парчетата от разбития си живот. Защото е лесно да разбереш, Корки, че точно така си беше. Леля Джулия скоро щеше да се върне и да си поиска брошката и макар че съм й кръв и плът и някога ме е подрусвала на коленете си, не можех да си я представя да понесе хладнокръвно новината, че съм заложил бижутото, за да купя половин дял от едно умряло куче.

А на следващата сутрин довтаса мис Анджелика Вининг, поетесата.

Това е едно мършава същество със зъби като тесли, което беше идвало на обяд веднъж-дваж в къщата на леля ми. Големи дружки.

— Добро утро — рече тая напаст, ухилена. — Какъв възхитителен ден! Човек направо се чувства сред природата, нали? Толкова близо до сърцето на Ситито, а можеш да усетиш свежия въздух, който липсва в Лондон. Дойдох за брошката на леля ти.

Заковах се с ръка върху пианото.

— Какво, какво?

— Днес са танците в клуба „Мастило и писалка“ и аз се обадох на леля ти, за да я помоля да ми заеме брошката. Тя ми писа, че може. В писалището ѝ е.

— Което за жалост е заключено.

— Леля ти ми прати ключа. В чантата ми е.

Тя отвори чантата си, Корки, и в този момент моят ангел пазител, който през последната седмица си беше мързелувал по гръб, показва неочаквана бързина. Вратата беше отворена и оттам се вмъкна един от пекинезите на леля ми. Нали ги помниш, Корки? Веднъж ги домъкнах, за да отворя училище за кучета.

Животинчето се ококори срещу дамата, при което тя направо се разтопи.

— О, сладурчето ми! — бълбукаше мършавият върколак.

Остави чантата си и се наведе над кучето. То се опита да ѝ се изплъзне, но тя го беше стиснала кръвнишки.

— О, душичката ми! — гукаше му.

И както си беше с гръб към мен, Корки, бръкнах в чантата, намерих ключа, пъхнах го в джоба и ни лук ял, ни лук мирисал.

След малко тя се сепна.

— Е, трябва да бързам. Взимам брошката и хуквам — и тя затършува в чантата. — О, Боже! Загубила съм ключа!

— Много лошо — поклатих глава аз. И продължих, за да я успокоя: — Но защо ѝ е на една прекрасна девойка бижу? Най-голямото ѝ бижу са нейната младост, нейната хубост.

Тръгна добре, но не съвсем.

— Не — отсече тя. — Трябва да взема брошката. Наумила съм си го. Ще разбием чекмеджето.

— Не мога и да си помисля такова нещо — казах твърдо. — Тук аз отговарям за всичко. Не мога да троша мебелите на леля ми.

— О, но...

— Не.

Е, момко, тук последва една твърде мъчителна сцена. В ада няма толкоз ярост, колкото в обидена жена, е казал поетът, камо ли пък жена, която иска една точно определена брошка и не ѝ се позволява да я вземе. На раздяла отношенията ни бяха като на айсберга с потъващия „Титаник“.

— Ще пиша на мис Юкридж и ще ѝ кажа точно какво се е случило — изсъска усойнически поетесата, спирайки на външната врата.

После отпраши, като ме остави отмалял и разтревожен. Такива неща направо му изпиват силите на човек.

Разбрах, че нещо трябва да се направи, при това бързо. Трябваше отнякъде да набавя петдесет лири. Но към кого да се обърна? Моят кредитен рейтинг, Корки — и това ти го казвам честно като на стар приятел — не е добър. Не, не е добър. В целия свят, изглежда, имаше само един човек, който в краен случай може да бъде накаран да ми даде петдесет лири, и това беше Джо Адвоката. Забележи, не казвам, че разчитах на него. Но ми се струваше, че ако в гърдите му тупти сърце, а не камък, би могъл с няколко красноречиви слова да бъде убеден да помогне на един партньор да се измъкне от кашата.

Във всеки случай той беше единственият ми шанс, така че позвъних в офиса му и като разбрах, че на следващия ден ще бъде на надбягванията в Люис, взех един ранен влак в тази посока.

Е, Корки, трябваше да си го знам. Съвсем логично е, че ако в гърдите на човек тупти сърце, той не става букмейкър. Стоях до тоя тип, Джо Адвоката, от началото на надбягванията в два часа до края в четири и половина и го гледах как трупа купища пари от всякакви балами, докато чантата му се наду като балон. Но като го помолих за заем от някакви си кирливи петдесет лири, той даже не ме и погледна.

Не можеш ги разбра тия мошеници, Корки. Ако щеш ми вярвай, основната причина, поради която той не искаше да ми даде тая дребна сума, беше страхът му какво ще си кажат другите, като разберат.

— Да ти заема петдесет лири? — викна той потресен. — Кой, аз? Нали ще ме вземат за последното муле, ха, ако ти дам петдесет лири!

— Има ли значение за какво ще те вземат?

— Всички ще рекат, че съм мекушав тъпак.

— На човек от твоята категория не му пука какво говорят другите за него — навивах го аз. — Ти си над тях. Можеш да си

позволиш да ги презираш.

— Каквото и да казваш, не мога да си позволя да вземам петдесет лири на когото и да било. После цял живот ще ми го натякват.

Просто не разбирам тоя ужас от общественото мнение. Жива болест. Казах му, че ще запазя сделката в пълна тайна — и даже, ако мисли, че ще е по-сигурно, няма да го записваме никъде, но не, нищо не можа да го убеди.

— Ще ти кажа какво мога да направя — каза той накрая.

— Двадесет лири?

— Не, не двадесет лири. Даже не и десет. Нито пък пет. Нито една. Но ще те закарам утре с моята кола до Сандаун, ето това ще направя.

От начина, по който приказваше, човек би си помислил, че ми прави най-голямата услуга, която можеш да направиш на ближния си. Изкушавах се да отхвърля предложението с безмълвно презрение. Единственото, което ме накара да приема, бе мисълта, че ако в Сандаун има такъв успешен ден както в Люис, по-добрата му половина може да вземе надмощие в последния момент. Искам да кажа, дори и един букмейкър трябва да има мигове на човеколюбив и ако такъв навестеше Джо Адвоката, то аз исках да съм му подръка.

— Тръгваме оттук точно в единадесет. Ако не си готов, потеглям без тебе.

Този разговор, Корки, се проведе в бара на „Впряг и карета“ в Люис и след като изрече последните думи, Джо хукна да си върви. Аз останах да пийна още едно, тъй като имах нужда от него след провала на преговорите, и човекът зад бара изведнъж се разприказва.

— Тоя, дето излезе, беше Джо Адвоката, нали? — рече и се закиска. — Голям хитрец.

Не бях много на кеф да си прекарвам времето в обсъждане на тип, който не би заел на стария си партньор сума като петдесет лири, затова само кимнах.

— Чу ли най-новото за него?

— Не.

— Голям хитрец е тоя Джо. Имаше едно куче за купата „Ватерло“ и то взе, че пукна.

— Знам.

— Е, ама на бас, че не знаеш какво направи тоя гявол. Някои от момчетата тъкмо бяха тука и си приказваха за това. Той го разиграл на лотария.

— Как така го разиграл на лотария?

— Разиграл го на лотария за по двадесет лири билетът.

— Но то беше мъртво.

— Вярно. Но не им казал. Нали ти викам, голям гявол.

— Но как може да разиграе на лотария мъртво куче?

— Защо да не може. Никой не знаеше, че е мъртво.

— Ами оня, който изтеглил печелившия билет?

— А! Е, на него, естествено, трябвало да каже. Тъкмо му върна парите. И пак си остана с неколкостотин лири в джоба. Гяволът му с гявол.

Усещал ли си някога, Корки, онова ужасно чувство, че всичките ти идеали са се разбили на пух и прах и са те оставили в един свят на непрогледна тъмнина, в която е невъзможно да се довериш на ближния даже за секунда? Какви ги дрънкаш, как така леля ми сигурно често се чувства така? Не мога да търпя такива намеци, Корки. Винаги, когато съм имал възможността да свия нещо от нея, то е било най-добросъвестно, с цел да набавя някой честен капитал за основа на голям бизнес.

Това тук беше съвсем различна работа. Тоя демон в човешки лик не е мислил за никого освен за себе си. Малко му били петдесет лири от мене, за които се беше залепил като пощенска марка, ами ме излъга срещу пет лири да се откажа от всички права върху умрялото куче, за което е знаел, че ще му донесе няколко стотака. Честно ли е това? Справедливо ли е?

И най-ужасното беше, че не можех нищо да направя. Даже не можех да го упрекна. Всъщност можех — но какво от това. Всичко, което ми оставаше, беше да си спестя парите за влака, като приема да ме откара с колата си.

Длъжен съм да ти призная, Корки — и нека това ти покаже как моралният облик на човек упада, когато контактува с типове от неговата категория, — та длъжен съм да ти призная, че тази нощ имаше моменти, когато ме блазнеше мисълта да бръкна в оная негова чанта, ако ми се предостави възможност по време на пътуването. Но после реших, че този план не ми подхожда. Каквито и загуби да съм

претърпял, поне ръцете ми да останат чисти. Освен това изглеждаше съвсем невероятно да се отвори такава възможност.

И, естествено, на следващата сутрин, когато тръгнахме, забелязах, че беше набутал чантата между себе си и вратата, напълно недостижима за ръцете ми. Ето такъв тип е тоя Джо.

Колко странно е, Корки, че като че ли сме обречени никога да не можем да се насладим на живота докрай! Без съмнение това е с някаква цел, за да ни извиси и да ни приготви за бъдещия живот, но все пак е досадно. Вземи моя случай. Страшно обичам да се возя в кола, а обстоятелствата така се подреждат, че само от време на време мога да си го позволя. И ето ме сега, в такъв прекрасен ден за шофиране, летях по широкия път, а не можех да му се насладя.

Защото има моменти, момко, когато човешкото сърце не може да се възрадва. Как да се веселя в настоящето, като миналото е агония, а бъдещето — черно мастило? Всеки път, когато се опитвах да отклоня мислите си от мошеническата постъпка на човека до мен, те се насочваха към бъдещето и се спираха на разговора, който скоро щеше да се състои между мен и леля ми. Тъй че фактът, че денят е прекрасен и аз се возя на аванта, ми беше напълно безразличен.

Пърпорехме си ние покрай красиви места. Слънцето си светеше в небето, птичките си чуруликаха в дърветата покрай пътя, моторът на колата си бръмчеше напевно.

И тогава, доста неочаквано, забелязах, че моторът не бръмчи толкова напевно. Беше започнал да тропя. После се чу пращане и откъм радиатора плъзна дим.

Джо отпрати няколко уместни забележки по адрес на оня в хотела, който забравил да му сложи вода в радиатора.

— Можеш да наточиш от оная къща — посочих му аз.

Надолу по пътя имаше самотна къща сред дърветата. Джо спря колата и слезе.

— Аз ще остана и ще ти пазя чантата — рекох му. Нямах смисъл да се държа като грубиян.

— Не, няма. Ще я взема със себе си.

— Ще ти пречи, ако трябва да носиш и кофа с вода.

— Нали ще ме вземат за последния идиот, ха, да си оставя чантата при тебе?

Не знам какво ме разстрои повече — отвратителната липса на най-обикновено доверие или абсурдното му съблюдаване на чуждото мнение.

Тоя тип, изглежда, живееше в непрекъснат страх да не би някое негово действие да го направи за смях.

А точно след две минути така се изложи, че повече от това здраве му кажи.

Тази къща, Корки, беше отделена от шосето с желязна ограда. Джо бутна вратата и влезе в градината. И тъкмо се насочи към задния вход, когато изведнъж иззад ъгъла притича куче.

Джо спря и кучето спря. Стояха така около секунда и се изяждаха с очи.

— Гъррр! — изръмжа Джо.

Сега забележи, у това куче нямаше нищо, което да те разтревожи. Вярно, беше възголямо и въртеше очи, но от пръв поглед ми стана ясно, че е от ония приятелски настроени мелези, които, ако си печен, срещаш с весело подсвирване и подритване в ребрата, без дори да се замислиш. Но Джо изглеждаше неспокоен.

Кучето скъси разстоянието с една крачка. Мисля, че искаше да подуши Джо, макар че бих могъл да му кажа като на приятел, че от това няма да има нито полза, нито удоволствие.

— Марш оттук! — викна Джо.

Кучето пристъпи напред. После излая, при това доста колебливо. Джо обаче, изглежда, съвсем си глътна езика. Вместо да се опита да успокои песа, той взе камък и го хвърли по него.

Е, не можеш да направиш това с непознато куче в собствената му градина.

Чантата беше тази, която спаси Джо. Това показва докъде може да стигне човек от страх. Корки, и ако не го бях видял с очите си, нямаше да повярвам. Но истината е, че когато кучето започна да скача към него с доста явни намерения, от което мед ми капна на сърцето, Джо Адвоката хвърли един поглед през рамо към портата, реши, че няма да успее, и като нададе пронизителен писък, запрати няколко стотака в банкноти по животното. Чантата го уцели право по гърдите, заплете се в предните му лапи и го задържа в изправено положение. И докато то се опитваше да се освободи, Джо се сурна към портата като прасе към копаня и я затръшна след себе си.

Едва тогава, изглежда, осъзна какво малоумно магаре е бил.

— Мътните да го вземат! — изруга той.

Кучето остави чантата и дойде до оградата. Пъхна муцуната си между преградите колкото можа и издаде звук като от саксофон.

— Е, сега оплете конците — рекох му.

Така си беше и да ти кажа, Корки, стана ми кеф. От сърце се зарадвах, че човек, който се перчи с находчивост, е способен на такава абсолютно малоумна постъпка. Ето го гадняра на гаднярите, на когото всички се възхищаваха заради тънката му хитрост — освен ако не са имали бизнес с него — да вземе да се срине като жалка дрипа при първата криза, в която се налага да покаже грам интелигентност. Позволи си да бъде воден за носа от един прост представител на животинския свят и аз не изпитах към него никакво съчувствие.

Както и да е, не му го казах. Човек трябва да бъде дипломатичен. Още не бях изгубил всяка надежда да взема този заем, а една непредпазлива дума би имала пагубен ефект върху преговорите.

— И какво да правя сега? — попита Джо след обичайните за такава ситуация ругателни изрази.

— Викни му — предложих аз.

И той викна. Но никакъв резултат. Истината е, че гласните струни на букмейкърите не са в завидно състояние след един ден на хиподрума и за жалост гласът му хриптеше. Освен това собственикът на къщата явно беше от ония, които орат в полето и сеят майката земя, и по всичко личеше, че точно сега оре и сее майката земя някъде далече.

Джо започна да се ядосва.

— Мътните го взели! — изгъгна и в тона му долових набъбващи сълзи. — Хубава работа! Вече закъснявам и ако не стигна до Сандаун навреме за първото надбягване, куп пари ще отидат на вятъра.

Сигурно няма да повярваш, Корки, но едва в този момент погледнах на нещата от този ъгъл. Думите му ме наведоха на съвсем различни мисли. Естествено, сега осъзнах, че светът е пълен с ахмаци и всяко изпуснато надбягване за един букмейкър означава купища пари на вятъра. Сандаун гъмжеше от потенциални губещи и всички чакаха да си дадат парите на Джо. А ако той не е там, какво ще стане? Все на някого трябва да ги дадат, така че това ще бъде някой от конкурентите му в занаята. Почувствах, че ме огрява светлина.

— Слушай — рекох му, — ако ми дадеш петдесет лири, ще вляза и ще ти извадя чантата. Не ме е страх от кучето.

Той не отговори. Изгледа ме, после изгледа чантата. Виждах, че обмисля предложението. В този момент обаче късметът ми ме напусна. На кучето явно му доскуча, мръдна с нос и препусна обратно към ъгъла на къщата. Джо едва го изчака и като прецени, че това е моментът, отвори вратата и хукна към чантата.

Е, Корки, ти ме познаваш. Винаги нащрек. Винаги съобразителен. На шосето имаше прът и ми трябваше само секунда да скоча и да го грабна. Издрънчах с все сила по желязната ограда. И ето ти го оня ми ти пес — изхвъркна отново, като че ли го бях дръпнал с въже. Тук Джо трябваше да си плюе на петите светкавично и той го стори. Беше въпрос само на някакви си сантиметри.

Това го вбеси и му трябваше известно време, за да излее сърцето си под формата на попържни.

— Петдесет лири — формулирах условието си лаконично, когато млъкна най-накрая.

Изгледа ме. После кимна. Не казвам, че кимна много сърдечно, но кимна. Така че аз отворих вратата и влязох.

Песът скочи към мене с лай, но знаех, че това си е чисто перчене, и му го казах право в очите. Наведох се и го потупах по корема, а то вдигна лапи на раменете ми и в знак на признателност ме лизна по бузата. После хванах главата му и я разклатих наляво-надясно, а разчувстваното добиче ухапа ръката ми и я гризна нежно. Приключвайки церемонията по побратимяването, го обърнах по гръб и го погладих по гърдите. Когато любезностите свършиха, станах и се огледах за чантата.

Беше се изпарила. Вдигнах изпитателен поглед. Онова срамно петно върху челото на човешката раса, Джо Адвоката, стоеше отвън и галеше възделения атрибут като бебе. Не че такъв злокобен тип ще вземе да гали бебе, естествено. По-вероятно е да го изрита отзад по нежното дупе и най-безмилостно да му строши порцелановата касичка, за да се докопа до сиромашките му петачета. Докато съм бил с гръб, укротявайки звяра, Джо подло се е примъкнал и е похитил чантата.

Имах мрачното предчувствие, че сделката ни е провалена, но весело показах два реда зъби.

— В едри банкноти — рекох му.

— Ъ? — дигна рамене подлецът му с подлец.

— Бих предпочел петдесетте си лири в едри банкноти. Заемат по-малко място в джоба.

— Какви петдесет лири?

— Ония, които щеше да ми дадеш, за да ти измъкна чантата.

Той зяпна.

— Е, дявол да го вземе! Това ми хареса! Кой измъкна чантата, ти или аз?

— Аз укротих кучето.

— Ако ти искаш да си губиш времето, като си играеш с кучета, то си е твоя работа. Ще бъда последният глупак, ако ти дам петдесет лири за това, че си си поиграл с песа. Но ако толкова ти се харесва, давай, поиграй си, докато ида да намеря вода от ония къщи там.

Злодей. Това, Корки, е точното определение. Стори ми се, че в този момент тоя тип ми позволи да надзърна в душата му и тя изглеждаше като затворническо подземие в безлунна нощ.

— Хей, я чуй — започнах, но той беше тръгнал.

Не знам колко дълго съм стоял така. Но макар че ми се стори цяла вечност, не може да е било много, защото Джо още не се беше върнал с водата. В сърцето ми се прокрадна слаба надежда, че може да е срещнал друго куче в някоя от ония къщи и сега да е наръфан от глава до пети. И тогава чух стъпки.

Огледах се. Някакъв човек вървеше към мен.

— Това твоята къща ли е? — попитах.

Имаше вид на селянин, с гъста брада и рипсени панталони, пристегнати с връв на коленете. Той приближи и се загледа в колата. После огледа мен и после пак колата.

— А? — рече. Май беше малко нещо глух.

— Това твоята къща ли е?

— Аха.

— Спряхме да вземем малко вода.

Каза, че нямал рода. Обясних му, че не съм си го и помислил.

— Вода!

— А!

— Но тук нямаше никой. Моят спътник отиде до другите къщи.

— Аа — кимна мъжът.

— Не можа да вземе от кучето.

— А?

— Кучето, кучето.

— Да вземеш кучето? Може, имаш го за пет шилинга.

И преди съм ти казвал, Корки, добре ме познаваш. Ясно ти е, че някой ден ще спечеля голямо богатство и ще прекарам остатъка от живота си в охолство, и то само защото притежавам оная необикновена способност, дадена на избрани, да хващам шанса за ушите, когато ми се предостави. Един обикновен глупчо като тебе — казвам го с най-добри чувства — без съмнение при тази ситуация би повишил глас, за да обясни на брадатия, че е изпаднал в заблуждение.

Но аз сторих ли го? Не, ни най-малко. Защото още докато говореше, една идея ми избухна в главата като авиационна бомба.

— Дадено! — викнах аз.

— А?

— Ето ти петте шилинга. Свирни на кучето.

Той свирна и кучето доприпка. И като помасажирах дружески ребрата му, го хванах, натиках го в колата и затворих вратата. Точно тогава видях Джо Адвоката. Ситнеше по пътя с голяма кофа и лискаше вода в краката си.

— Ето, донесох — рече той пъхтейки.

Мина откъм радиатора, отви капачката и започна да налива водата, когато кучето изляя. Джо вдигна глава, видя го и изпусна кофата — за щастие върху панталона си.

— Кой пъхна това псе в колата?

— Аз. Току-що го купих.

— Тогава го изведи, дявол да го вземе.

— Но аз ще си го водя у дома.

— Не и в моята кола.

— Е, добре, мога да ти го продам, а ти го прави каквото знаеш.

Той започна да проявява нетърпение.

— Не искам да купувам никакви кучета.

— И аз не исках, докато ти не ме нави. И не виждам от какво се оплакваш. Кучето е живо. Онова, което ти ми продаде, беше мъртво.

— Колко искаш за него?

— Сто лири.

Той се олюля.

— Сто лири?

— Толкоз. И не казвай на момчетата, защото ще ме вземат за последния глупак.

Той се опита да ме убеди.

— Сто и петдесет — прекъснах го. — Цената се качва.

— Хей, стой, стой, стой! — викна Джо.

— Ще ти кажа какво ще направя и това е твърдо предложение. Сто лири, ако ги платиш на момента. След това цената скача.

Корки, старче, в живота си съм измъквал различни суми от различни хора — някои са давали с радост от многото, което имат, други са правели кисели физиономии. Но нито веднъж в цялата си кариера не съм срещал тип, който да се държи така, както тая стипца Джо Адвоката. Той е един такъв късоврат и в първия миг ми се стори, че кръвното му налягане ще му дойде много. Изчерви се като пуяк с апоплексия, а устните му започнаха да мърдат, като че се моли. Но най-накрая бръкна в чантата и преброи парите.

— Благодаря — рекох. — Е, много ти здраве.

Той, изглежда, чакаше нещо.

— Довиждане — повторих. — Не искам да те обидя, драги, но се отказвам от компанията ти. Почти стигнахме цивилизацията и всеки момент някой приятел може да ме види в колата ти, а това значително ще урони престижа ми. Ще вървя пеш до най-близката гара.

— Но, по дяволите...

— Сега пък какво?

— Няма ли да смъкнеш това куче от колата? — попита той, като описа точно какво според него било кучето. Прибави още и няколко негативни забележки по мой адрес.

— Кой, аз? — вдигнах рамене. — Защо? Аз просто ти го продадох. Моето участие в сделката приключи.

— Но как ще стигна до Сандаун, ако не мога да се кача в колата си?

— Защо искаш да стигнеш в Сандаун?

— Ако закъснея, куп пари ще отидат на вятъра.

— Аа? Значи ще си готов да платиш добре, ако някой ти помогне да стигнеш. Нямам нищо против да ти протегна ръка, ако си струва. Ваденето на кучета от коли е тясно специализирана професия и ще трябва да настоявам за екстрена цена. Да речем, петдесет лири за тая квалифицирана услуга?

Той взе да го усуква, но аз го отрязах.

— Да или не, твоя воля. Мене ми е все тая.

Тук той извади уговорената сума, а аз отворих вратата и повиках кучето. Джо скочи вътре и отпраши, без да каже дума. И повече, Корки, ни вест, ни кост от него. Нито съм го виждал, нито бих искал. Голям негодяй, Корки. Мошеник. По-добре да си стои надалече.

Заведох кучето до къщата и извиках брадатия.

— В крайна сметка реших, че не го искам — рекох му. — Можеш да си го вземеш.

— А?

— Не искам това куче.

— Аа! Е, ама няма да ти върна петте шилинга.

— Господ да те поживи, драги ми селянино — ухилих се аз и го потупах сърдечно по гръдния кош. — Вземи си го и да си ми жив и здрав. Аз такива грошове хвърлям с прашка по врабчетата.

Той измуча „Аа“ и отмина, а моята персона се отправи да търси гара. И както вървах, си пеех, Корки. Да, старче, така както си вървеше през полята, твойт стар приятел извиваше трели като същи славей.

На следващия ден се отбих в заложената къща, извадих нужната сума, върнах си брошката и я заключих в чекмеджето на писалището.

А на сутринта леля ми се появи с едно такси и като му отброи дължимото, ме повика в библиотеката, приковавайки ме с изгарящия поглед на недоспал змей.

— Стенли!

— Казвай, лельо.

— Стенли, мис Вининг ми се оплака, че си отказал да й дадеш диамантената ми брошка.

— Съвсем вярно, лельо Джулия. Тя искаше да разбие чекмеджето ти, но аз не исках и да чуя.

— И да ти кажа ли защо?

— Защото тя беше изгубила ключа.

— Нямам предвид това и ти много добре го знаеш. Да ти кажа ли защо не си й позволил да разбие чекмеджето?

— Защото се грижа съвестно за твоята лична собственост.

— Така ли? По съм склонна да мисля, че е било, защото си знаел, че брошката не е там.

— Не разбирам.

— Аз обаче разбрах в момента, в който получих писмото на мис Вининг. Всичко ми стана ясно. Ти си заложил брошката, Стенли! Познавам те като петте си пръста.

Вдигнах глава.

— Не можеш да ме познаваш като петте си пръста, лельо Джулия — рекох хладно, — щом като имаш такова мнение за мен. И позволи ми да кажа, докато сме още на тая тема, че подозренията ти са недостойни за една родна леля.

— Я не ми приказвай кое е недостойно и кое не. Отвори чекмеджето.

— Да го разбия?

— Разбий го.

— С ръжен?

— С каквото искаш. Но трябва да бъде отворено, сега и пред очите ми.

Погледнах я високомерно.

— Лельо Джулия, нека изясним това. Искаш от мен да взема ръжен или някой друг тъп метален инструмент и да разбия това писалище?

— Искам.

— Помисли добре.

— Мислила съм колкото трябва.

— Така да бъде! — отсякох.

Взех ръжена и се залових с писалището така, както може би и най-безжалостният дървосекач не би се заловил. И там, искряща сред останките, лъсна брошката.

— Лельо Джулия — обърнах се към нея, — малко доверие, малко доброта, малко вяра и цялото това опустошение можеше да се избегне.

Тя едва преглътна.

— Стенли — рече накрая, — бях несправедлива с теб.

— Беше.

— Аз... аз... ъъ... съжалявам.

— И има за какво, лельо Джулия.

Та така, Корки, сграбчих изгодния момент и сега леля ми се разтапя от угризения под моя железен ботуш. Колко дълго ще остане в това положение, никой не знае. Но засега аз съм нейният синеок ангел и трябва само да дам воля и на най-дребната си прищявка, за да я

накарам да подскочи метър и половина и да хукне да я изпълнява. Така че, когато казах, че искам да те поканя тука на вечеря, тя направо се ухили. Хайде, да вървим в библиотеката, старче, и да изпафкаме по една пура. Специални са, поръчах да ми ги пратят от онуй място на „Пикадили“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.